

zákona, platí při posuzování jeho právního poměru k žalované obci i ustanovení § 40 tohoto zákona, podle něhož se rozhodují spory o příjmy služební a výslužné obecního úředníka i ostatní spory vzešlé z jeho služebního poměru pořadem stolic samosprávných. Žalobce ve sporu doznal, že veškeré nároky, žalobou uplatňované, vymáhá zároveň také pořadem samosprávných stolic. Jest přisvědčiti žalobcovu mínění, že žalobou vymáhané nároky jsou přímým důsledkem jednak disciplinárního řízení žalovanou obcí proti němu zavedeného, jednak jeho propuštění ze služeb obce a z jejího příkazu, by vyklidil naturální byt — kteréžto úkony byly však vesměs veřejnoprávními akty, jimiž žalovaná obec vykonávala jen svá práva z veřejnoprávního poměru svého k žalobci, jehož podle ustanovení § 2 odst. 2 zákona čís. 443/1919 jest považovati za veřejného úředníka. Mají tedy nároky, o nichž ve sporu by bylo rozhodovati, svou základnu v poměru veřejnoprávním a důsledkem toho sdílejí jeho povahu, třeba šlo jinak o majetkoprávní nároky (srov. sb. n. s. čís. 271, 1584) a nesejde ani na tom, že se žalobce domáhá místo naturálních služebních požitků jejich úhrady v penězích, neboť i nároky na náhradu tohoto druhu nepozbyly své veřejnoprávní povahy, poněvadž vyplynuly z veřejnoprávního poměru žalobcova k žalované obci, t. j. z jejích úředních opatření, jimiž právě žalobce podle svého tvrzení měl býti majetkově poškozen, takže ani o příčinné jich souvislosti s poškozením žalobcovým nemůže býti pochybnosti (srov. sb. n. s. čís. 1136). Spory tohoto druhu jsou však ustanovením § 40 zákona čís. 443/1919 přikázány k rozhodování samosprávným úřadům a žalobce také se svých nároků právem u úřadů samosprávných domáhá, o nichž však v době podání žaloby dosud ještě nebylo pravoplatně rozhodnuto. Mylným jest názor rekursního soudu, že samosprávným úřadům přísluší rozhodovati jen o důvodu nároků, vzešlých samosprávným úředníkům ze služebního poměru a nikoli zároveň o výši jejich, neboť § 40 cit. zák. přikazuje veškeré rozhodování úřadům samosprávným a neomezuje jejich rozhodování jen na výrok o povinnosti k náhradě škody, jejíž výši by bylo určití řádným soudům, jako jest tomu na př. v § 5 odst. (4) a (5) zákona o finančním hospodářství obcí ze dne 12. srpna 1921, čís. 329 sb. z. a n.

Čís. 7135.

Zaopatřovací požitky bývalých zaměstnanců na velkém majetku pozemkovém (zákon ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n.).

Revírním lesním, jež by bylo zařaditi do osmé skupiny tabely, není ten, kdo konal obvyklé u lesních podřadné služby, kdežto důležitější, vyšší úkony sice také konal, ale podle pokynů lesního úřadu.

Podle § 13 zákona lze odpočítavati i více než jeden zaopatřovací důchod. Lhostejno, zda jde o zaopatřovací důchod od ústavů a zařízení uvedených v zákonech o pensijním pojištění, či o zaopatřovací důchody odjinud.

Vdova po zaměstnanci na velkém pozemkovém majetku domáhala se na vlastníku velkostatku placení zaopatřovacích požitků podle osmé skupiny tabely. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

V projednávaném sporu jde o dvě otázky, totiž o to, zda žalobkyni přísluší zaopatřovací požitky podle osmé skupiny tabulky připojené k zákonu ze dne 18. března 1921 č. 130 sb. z. a n., a o další otázku, zda žalovaný jest oprávněn ze zaopatřovacích požitků placených žalobkyni podle uvedeného zákona odpočítávati důchod, na který má žalobkyně nárok proti pensijnímu fondu zřízenému na jeho velkostatku. Napadeným rozsudkem byly obě tyto otázky rozhodnuty v neprospěch žalobkyně, žalobkyně se proto dovolává, leč jejímu dovolání, opírajícímu se o dovolací důvody čis. 2 a 4 § 503 c. ř. s., nelze přiznati oprávnění. Nárok žalobkyně na zařazení do osmé skupiny podle tabulky připojené k zákonu čis. 130/21, jehož se žalobkyně domáhá, ježto prý jest vdovou po revírním lesním, zamítl odvolací soud právem. Již to, že muž žalobkyně Eugen R. byl u žalovaného ustanoven za revírního lesního, nebylo prokázáno a žalobkyně v dovolání toho již netvrdí. Než, nehledíc k tomu, protože podle § 10 zákona čis. 130/21 nerozhoduje název, nýbrž skutečně vykonávaná služba, nelze žalobkyni přiznati a právem nebyly nižšími soudy přiznány zaopatřovací požitky podle osmé skupiny tabulek jako vdově po revírním lesním, ježto Eugen R., její muž, podle konané služby revírním lesním nebyl, pokud se týče nemůže za něho býti pokládán. Revírním lesním podle vysvětlivek k tabulkám zákona čis. 130/21 v prováděcím nařízení ze dne 13. května 1921, čis. 189 sb. z. a n. jest ten, kdo, podřízen jsa vrchní správě podniku, vykonává samostatnou technickou a administrativní službu a zodpovídá za správný výkon a výsledek. Vzhledem k motivům zákona ze dne 13. července 1922, čis. 215 sb. z. a n. (tisk poslanecké sněmovny čis. 3530), podle nichž povinnosti revírního lesního jsou co do výkonu a rozsahu služby tytéž jako samostatného lesního správce, pročť jest revírní lesní přeřaditi ze skupiny sedmé do skupiny osmé, jest dalším požadavkem přiznání postavení revírního lesního, by výkony jeho byly většího rozsahu a spojeny byly s větší zodpovědností. Pokud se týče výměry lesa svěřeného revírnímu lesnímu, nemusí býti aspoň 700 ha, neboť tento požadavek platí podle vysvětlivek ke skupině osmé toliko u lesního správce. S hlediska těchto požadavků (srovnej též nařízení ze dne 3. listopadu 1922 čis. 318 sb. z. a n. příloha A), kvalifikující službu při lesnictví na službu revírního lesního, nelze, jak již řečeno, Eugena R-a pokládati za zaměstnance tohoto postavení. Jest o něm zjištěno, že konal obvyklé u lesních podřadné práce, jako mzdové listiny, odprodej dřeva v drobném, probírky, že vedl hospodářskou knihu a pod., ale co se týče důležitějších, vyšší úkony a postavení revírního lesního vyznačujících prací, na příklad vypracování kulturních projektů, mýtních plánů, jest zjištěno, že Eugen R. sice je také konal, ale podle pokynů daných mu lesním úřadem.

V tom různila se a to podstatně služba Eugena R-a od služby revírního lesního, který uvedené práce, třebaže práce ty také mají na konec zapotřebí schválení lesního úřadu, vykonává samostatně. Podle toho nebyla služba Eugena R-a službou revírního lesního, to tím méně, když služba týkala se polesí jen ve výměře asi 399 ha — hranicí skupiny šesté jest 300 ha — tedy nebyl ani značnějšího rozsahu, a následkem toho nepatřil Eugen R. do skupiny osmé a nelze tam zařaditi ani žalobkyni jako vdovu po něm. Odvolací soud kladl mylně váhu na to, že polesí Eugena R-a nemělo výměry aspoň 700 ha, a proto nelze s ním souhlasiti, když z toho důvodu nepřiznal mu postavení revírního lesního, ale že Eugen R. a jeho manželka, žalobkyně, nepatří do skupiny osmé, rozhodl odvolací soud správně. Uznáv takto po stránce právní nepochybil (§ 503 čís. 4 c. ř. s.).

Odvolací soud nepochybil (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) ani v tom, uznáv za oprávněný odpočet důchodu, na který má žalobkyně nárok oproti pensijnímu fondu zřízenému na velkostatku žalovaného, ze zaopatřovacích požitků placených žalobkyni podle zákona čís. 130/21. Jde o důchod z pensijního fondu zřízeného již v roce 1847, jehož stanovy byly obnoveny 24. prosince 1882 a doplněny dne 1. ledna 1905, jehož povinnými členy byli úředníci a služebníci na velkostatku žalovaného a k němuž majitel velkostatku přispíval ročně 2.000 K a hradil ze svého případné schodky. Jak zjištěno, doplácí žalovaný na tento fond každoročně značné peníze, v roce 1920 doplatil 135.637 Kč 22 h a v roce 1921 225.923 Kč 03 h. Žalobkyni přísluší z fondu roční pense 1.000 Kč. Žalobkyně brání se proti odpočtu tohoto důchodu uvádějíc, že prý, když se jí odpočítává důchod, na který má nárok proti Všeobecnému pensijnímu ústavu v Praze — ročně 180 Kč — nemůže jí býti odpočítáván také ještě důchod z onoho fondu, neboť podle ustanovení § 13 zákona čís. 130/21 jest prý odpočítávati důchod, na který má oprávněná osoba nárok buď proti Všeobecnému pensijnímu ústavu v Praze nebo proti náhradnímu ústavu nebo proti náhradnímu zařízení, tedy odpočítati lze z těchto důchodů jen jediný. Tento názor žalobkyně jest však mylný. Žalobkyně neuvádí doslov § 13 zákona čís. 130/21 správně. Slůvko »buď« v § 13 nepřichází a tudíž ani ze znění, ani jinak ze smyslu dotyčného ustanovení, o němž bude ještě níže promluveno, nepřipustnost odpočtu více než jednoho pensijního důchodu neplyne. Žalobkyně proti odpočtu uvádí dále, že pensijní fond na velkostatku žalovaného není náhradním ústavem ani náhradním zařízením a proto že důchod z něho do odpočtu ze zaopatřovacích požitků podle zákona čís. 130/21 nepatří. Žalobkyně míní, že k odpočtu patří jen důchody z náhradních ústavů a náhradních zařízení podle zákonů o pensijním pojištění (zákon ze dne 16. prosince 1906, čís. 1 ř. zák. z roku 1907, čís. nař. ze dne 25. června 1914, čís. 138 ř. zák. a zákon ze dne 5. února 1920, čís. 89 sb. z. a n.). Avšak ani tato námitka proti odpočtu neobstojí. Účelem zákona čís. 130/21 bylo podle motivů (tisk poslanecké sněmovny čís. 1130, 1471, a senátu čís. 573) zajistiti existenci bývalých zaměstnanců na velkém pozemkovém majetku ve výši požitků v tomto zákoně stanovené. Co se týče pensí do té doby pobíraných, praví se v motivech (tisk čís. 1130, 1471), že dosud

pensijní pojištění oněch zaměstnanců bylo upraveno buď náhradní smlouvou, náhradním ústavem, pojištěním Všeobecného pensijního ústavu, pojištěním u Vídeňského úřednického spolku (Güterbeamtenverein) a pod., nebo záleželo v odbytném nebo v darech z milosti. Pokračující praví pak motivy dále: »břemeno vyšších požitků podle osnovy ukládá se zaměstnavateli.« Z toho plyne, že zaměstnavatele (§§ 11 a 12 zákona čís. 130/21) má stihnouti jen to, oč požitky upravené zákonem č. 130/21 převyšují požitky zaopatřovací oprávněnou osobou vůbec odjinud pobírané nebo jí příslušející. V tom smyslu rozuměti jest ustanovení § 13 zákona čís. 130/21 a nelze tudíž odpočet omezovati jen na důchody od ústavů a zařízení uváděných v pensijních zákonech, jak míní žalobkyně. Pensijní fond na velkostatku žalovaného byl podle stanov zařízením pensijním a po zavedení nuceného pojištění měl zřejmě úkol zařízení doplňujícího pokud se týče náhradního, vzhledem k pojištění nucenému. Proto právem nižší soudy uznaly, že důchod z řečeného pensijního fondu lze od zaopatřovacích požitků podle zákona čís. 130/21 žalobkyni placených odpočítavati a výtka dovolatelčina nesprávného právního posouzení věci není ani v tomto směru opodstatněna.

Čís. 7136.

Lékař jest zodpověden (§ 1299 obč. zák.), použil-li k injekci místo tebecinu benzolu, dodaného mu v lahvičce pro tebecin.

Pokud neručí za záměnu firma, vyrábějící léčiva.

(Rozh. ze dne 9. června 1927, Rv I 1816/26.)

Žalovaný, lékař, vstříkl nezletilé žalobkyni do předloktí tekutinu z lahvičky, označené jako tebecin, o níž se napotom zjistilo, že to byl benzol. Žalobu o náhradu škody proti lékaři a firmě (společnosti B.), jež tekutinu vyrobila, procesní soud první stolice zamítl, o d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Podle názoru žalobkyně nezachoval žalovaný lékař před injekcí zvýšené míry opatrnosti podle § 1299 obč. zák., když po injekci mohl bližším zkoumáním lahvičky, z níž dal injekci, shledati, že tekutina je poněkud světlejší barvy, než obvykle bývá a že zapáchá po benzínu. Avšak žalobkyně přehlídí jednak, že první soud bezvadně na základě posudku znalce zjistil, že není zvykem, by lékař, jenž se chystá dáti nemocnému injekci, k látce čichal, poněvadž se spoléhá úplně na jakost látky, jež se vyrábí pod úředním dozorem a jest v originálním balení, takže znečištění mimochodem jest nemožné, jednak že první soud zjistil na základě výpovědi žalovaného, která v těchto bodech souhlasí s přednesem žalující strany a není v rozporu s výpovědí svědkyně Anny V-ové, že předchozích 18 injekcí proběhlo u dítěte beze vší reakce a jakékoliv nemilé příhody, že k injekci devatenácté použil lékař poprvé nové 20 gr lahvičky, která byla utěsněna zátkou korkovou, zalitou parafinem, přes níž byl papírový klobouček připevněn nití, otočenou kolem hrdélka a fixovanou na stěně lahvičky ochrannou známkou ve formě papírové vignety, že lah-